

**За наступним поворотом -
пекло**

КУПИТИ

Видатний психіатр Андрій Шакало, який добирає працівників для розвідки, переконаний: людським мозком можна керувати. Його експерименти, спрямовані на зміну спогадів людини та навіть перепрошивку самого ядра особистості, шокували наукову спільноту.

Десятки років по тому у місті, де працює профайлерка Михайліна Хижняк, з'являється серійний вбивця. Його жертвами стають три жінки. Повія, пририта цвяхом до мотельного ліжка. Наркокур'єрка, знайдена мертвою з грошиками в роті. І дружина відомого бізнесмена, яку облили кислотою. Ці смерті пов'язує тільки одне: усі три жінки зловживали ЛСД.

Уперше в житті Михайліна Хижняк не здатна скласти психологічний портрет і проникнути в мозок злочинця. А її найближчого друга — старшого слідчого Мирослава Зорю — наздоганяють кошмари минулого, від яких він більше не в змозі ховатися...

Передмова

Одного разу мене запитали, чому в жодній книжці з серії про профайлерку Михайліну Хижняк немає назви міста, в якому відбуваються події. Я відповіла, що у мене є певні письменницькі забобони, і це чиста правда. Я — дивна людина, прошу прийняти це за факт. Справа в тому, що мені часто зустрічалися історії, коли написане письменником збувалося. До прикладу, події на «Титаніку» були описані за десятиліття до того, як корабель затонув. Сцена-зав'язка з трилогії Стівена Кінга «Містер Мерседес» втілилася в реальному житті. Не кажучи вже про численні передбачення майбутнього з праць Жуля Верна та Рея Бредбері. З цієї дивної причини всі імена, райони, вулиці у моїх романах вигадані. Події та люди, яких я описую у своїх книжках, занадто жахливі, щоб я давала їм справді існуючі імена та назви.

Раніше мені подобалося думати про це місто як про умовний Готем, якого не існує на карті світу.

Та після того, як я написала третю книжку, — завершальну у циклі, між іншим, — я зрозуміла, що весь цей час писала, маючи за прототип своє рідне місто.

Маленьке, герметичне містечко, в якому з висоти Замкової гори можна побачити переплетення двох річок. Колись розбите й маргінальне, а зараз доволі чепурне містечко, в якому я народилася і яке ніколи не любила.

Я хотіла з нього вирватися, та все одно повернулася найбільш неочікуваним для себе чином — у книжках.

Те ж саме стосується і моєї юридичної освіти.

Я маю дві юридичні освіти: одна — базова, інша — спеціалізована в Академії прокуратури України. Я магістр права з кримінології та кримінальної психології, і мені дуже довго здавалося, що ці два дипломи — результат найбільш бездарно витрачених років у моєму житті.

А потім я написала детективний цикл з опорою на ці знання.

Чому так дивно складається: те, що ми найбільше у своєму житті не любимо, нас найбільше й визначає?

Справжня назва міста мого дитинства в цій книжці все одно не прозвучить, проте мені здається, що місто, в якому розгортаються події роману, тепер має походження і заслуговує більше не залишатись безіменним.

І назва його — Лиховоди.

Бо йому так личить.

ВІД АВТОРКИ

Пролог

За десять років до подій

Світало. Михайліна встигла прокинутись за декілька хвилин до того, як перші кволі сонячні промені заповзли в кімнату, і непорушно спостерігала за її перетіленням — від напівсірої темряви до натяку на новий день. У спальні було прохолодно: вікна залишалися відчиненими на ніч.

Усе життя вона любила ці ранкові хвилини, коли свідомість перебуває на туманній межі між двома реальностями, і на мить здається, що від тебе щось залежить — наприклад, у якій з них залишитись назавжди.

На столику біля ліжка мляво виблискувала скляна попільничка — бачить Бог, їй довелося багато всього пережити. І захлі стіни підвального кабінету Михайліни у Міністерстві внутрішніх справ, і своєрідний затишок поїздів, у яких довелось об'їздити пів країни за наказом зверху, щоб сприяти розслідуванню злочинів на місцях, і шеренгу із орендованих на короткий час квартир — переважно недалеко від місцевої поліції, щоб не втрачати часу, і безсонні ночі, що плавно перетікали в ранки, — зосереджені, напружені від думок на

перегін одна іншій, і нарешті перше місто, яке можна було назвати своїм, рідним. Лиховоди. Так називалось місто, яке заманило її у свої тенета і змусило залишитись без жодного натяку на примус.

Вперше в житті вона захотіла десь залишитись.

Сама, з власної волі.

Менш ніж за рік Михайліна відчула себе туг удома, абсолютно на своєму місці, хоч зі сторони це й здавалось абсурдним — проміняти начищену до блиску столицю і кар'єру в Міністерстві внутрішніх справ на задріпане містечко зі статистикою нерозкритих злочинів, схожою на нескінченну чергу душ у чистилищі. Ключове слово — здавалось. Що може знати хтось інший про мене, якщо ніхто — не я?

За звичкою дівчина потягнулась по сигарети на столику і, не дивлячись в ту сторону, з напівзаплющеними очима, на автоматі витягла одну.

Останню.

На коротку сонну мить Михайліна здивувалась, що у неї залишилось так мало — всього одна? У її житлі часто кусень хліба не знайдеш, але пристойний запас сигарет — це святе і недоторканне. Вона незадоволено примружила очі і зауважила, що в попільничці вдвічі більше недопалків, ніж завжди. А тоді згадала.

Вчорашній вечір, ніч. І все інше — теж.

Михайліна м'яко зачепила пальцями запальничку і тихо, без зайвого шуму, повернулась усім тілом до іншої сторони ліжка.

Чоловік біля неї дихав так тихо, наче був мертвим.

Голова на подушці, злегка повернута на бік. З часу їхнього знайомства — а це було якраз рік тому — світло-русяве волосся відросло майже до плеч. Вії довгі, як у дівчини, не чорні, а майже прозорі й закручені, ніби в цьому був хоч якийсь еволюційний сенс. Волосся на тілі було таким світлим, що складно було його помітити — й від того він здавався зовсім юним. Крихітний срібний хрестик на шиї ще більше додавав йому абсолютно невиправданої невинності.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ